

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).
'Η καρδιά του Διονυσίου Γενναίου σπάρταξε απ' τον πόνο, αλλά κατέβαλε δλη τή θέλησιν του γιά να φανείτα άτάραχος.
'Αγκάλιασε παθητικά

τη γυναίκα του, φίλησε στά μάτια τού παιδι του, άποχαρήστηκε με σεβασμό τή Μαρία Στοάστ και τούς εσταριδας, έσφιξε τó χερι τού γενναίου λογαγού Φερουλιάν και έλετε έπαυκτικα στό Ροβέρτο :

— Έμπρός, κύριε, πάμε!
Και λέγοντας αυτά, βγήκε πρώτος απ' τó δωμάτιο, με τó κεφάλι ύψωμένο και τó βήμα σταθερό.
— Πόσους στρατιώτες έχετε μαζί σας; ρώτησε ó δούξ Γιάζης τó Ροβέρτο.
— Σαράντα, έλαμτωτότατε, άπάντησε ó γραμματεύς τού Κοκτοσταύλου.
— Θα μάς άφήσετε τούς τριάντα, ó όποιοι θα προστεθούν στη φρουρά τής βασιλείσης.

'Ο Ροβέρτος άπεκρίθη καταφατικώς και βγήκε κ' αυτός απ' τήν αίθουσα.
'Η 'Ιωάννα κατατρομαγμένη, σχεδόν τρελλή από τó φόβο της, έπηρε τó μικρό Ρογήρο στά χέρια κ' έτρεξε σ' ένα παράθυρο σηκώνοντας τον έπάνιο γιά να ιδή τόν πατέρα του.
'Ο Διονύσιος βγαίνοντας από τó σπίτι ελδε τó παράθυρο άνοιχτό, κίταξε γιά λίγο τή γυναίκα του και τó παιδι του και τούς έστειλε μερικά χειροφιλήματα. 'Αμέσως έστερα ó ένοπλιοι τού Ροβέρτου Κέρ τόν άπεικόνισαν απ' τó σπίτι του και τράβηξαν τó δρόμο τους.
'Ο δόμος, παρ' δλη τήν κακοκαρία, ελχε γεμίσει από πλήθος περφόγων, τών όποιων ή αφημέλεια ηΐξανε από στιγμή σέ στιγμή. Μετακεί απ' αυτός ελχαν βλοσυρές όψεις και άποφοροδσαν. 'Η 'Ιωάννα ελδε μ' έκπληξη ότι ó Ροβέρτος Κέρ έλπισαίτε πός τά πλήθη αυτά και τούς ύμολοίσε σιγά κ' ύποπτα. 'Ενα άπαισιο προαίσθημα τήν έδασάνε κ' ή καρδιά της σφιγγόταν δλο και δυνατώτερα. Óι ψυθουρισμοι τού πλήθους σιγά-σιγά μετεβλήθησαν σέ ύπόκοφρες άποδοκιμασίες και σέ λίγο δινάτε κραυγές ακούσθησαν:

- Θάνατος στόν κόμητα Κανδάλ!
 - Θάνατος στό δολοφόνο!
 - Θάνατος στόν ποροδότη!
 - Θάνατος στόν άποστάτη!
- Τó προαίσθημα της 'Ιωάννας έβγαυε άληθινό. 'Ο Ροβέρτος Κέρ ελχε έξαγριώσει τó πλήθος κατά τó Γενναίου.
Και γιά μιά στιγμή ελχε έννοη τó μίσος καθολικών και διαμαρτυρομένων έναντίον τού δυστυχισμένου εκείνου νέου, τού άνδρος της, τού άγαπημένου της.
'Ο Ροβέρτος Κέρ έξακοινοδοσε να πηγαίνη από συνταγμα όέ συνταγμα και όσο μιλούσε στό πλήθος, τόσο άπειλητικώτερες γινόταν ή κραυγές του.
— 'Αχ! Θεέ μου, έτραυλίσε ή 'Ιωάννα με μισοκωμένη φωνή, πεί ó άνδρας μου, χάθηκε!...

Κάθος προχορούσε ó Διονύσιος έν τώ μέσω της ένόπλιου συνδοείας του, ή άπειλές και ή βρισιές τών παρισταυμένων, τούς όποιους ελχε έξερθεσει ó Ροβέρτος, βρίνοντο πώ άγριες κ' επανιδίνες. Κ' έξωρα μερικά βρώμικα χέρια απλόθηκαν από τή μάζα τού πλήθους, έξοσχαν τά ρούχα τού Γενναίου, τόν έγέμισαν με λάσπες, τού έδωσαν ραπίσματα. 'Ο Διονύσιος θέλησε να τούς μιλήσει, άλλ' ή φωνή του πνίγηκε μέσα στις λισσασμένες κραυγές τους. Τίποτε πιά δέν μπορούσε να κάμνη, ήταν στη διάθεσι τών έξαγριωμένων έξείνων πού έπιθυμούσαν να τόν κάμουν ήμια κομμάτια!... Σέ μιά στιγμή γύρσε πός τó μέρος τού Ροβέρτου και τού έλετε :

— Κύριε, είμαι αιμαλώτοζ σας, έχετε τήν ύποχόοσι να με ύπερασπισατε με τούς άνδρας σας. 'Εκείνος όμως φάνηκε ότι δέν άκουσε τίποτε... Καί ή ταραχή όσο πηγανε και μεγάλωνε. 'Εξαρφνα ένας προροδοισμός ακούσθη:

κ' όλοι παραμέοισαν φοβισμένοι, άφροντας στη μέση τού δρόμου ένα μεγάλο διάστημα άδειανό. 'Η 'Ιωάννα άφησε τότε μιά κραυγή σπάραχτικη, πού δέν ελχε μέσα της τίποτε τó άνθρωπινο, γιαντί ελχε ιδή τόν άνδρα της να έπαλώνετα στό χόμα, με τά χέρια σταυωμένα και με μιά μανήη τρούπα στό κρανίο, άπ' όπου έτρεχε άφθονο αίμα!

Τής τόν ελχαν σκοτώσει!...
Τής τόν ελχαν δολοφονήσει!...
— 'Αχ, Παναγία μου! φώναξε με φωνή γεμάτη φρίκη, δέν έχιο άνδρα πιά! Ρογήρο μου! φώναξε με έσχατες τόν πατέρα σου!
Και λέγοντας τά λόγια αυτά, κλονίσθηκε έτοιμη να πέση. 'Η βασιλισσα, ó δούξ Γιάζης, ó καρδινάλιος της Λοροαίνης, έτρεξαν να τήν πιάσουν. 'Η 'Ιωάννα τούς έσπρωξε δυνατά, και κατάχλιση, φρεση, με μαλλιά λυμένα και χιμένα στούς ώμους πήδησε κοντά στό παράθυρο, κρατώντας πάντα τó παιδι στην άγκάλια της. 'Ολοι νόμισαν ότι θα πέφατε στό κενό και θα γινόταν κομμάτια. Αίτη όμως στάθηκε εκεί άκίνητη και δείχοντας στό γιού της τó Ροβέρτο τού έλετε:

- Τόν βλέπετε αυτόν τόν άνθρωπο, Ρογήρε; Νά, αυτόν πού ήταν πρó όλίγου εδώ;
- Μάλιστα, τόν βλέπο, μητέρα, έλετε τó παιδι.
- Θα πορηξ να τόν άναγορισίς παντού και πάντοτε;
- Ναι.
- Τόν λένε Ροβέρτο Κέρ. Θα τó θυμηθής αυτό τ' όνομα;
- Ναι, θα τó θυμηθώ... Ροβέρτος Κέρ.
- Αιτός ó άνθρωπος λοιπόν εινε ó δολοφόνος τού πατέρα σου. Με καταλαβαίνεις;
- Ναι.

— Όταν μεγαλώσης, να θυμηθής τó όνομα και τήν άτιμη πράξη αυτού τού άνθρώπου και να εκδικηθής τó θάνατο τού πατέρα σου. 'Εχε γειά, άγαπητέ μου Ρογήρε!... 'Εχε γειά!...
Και λέγοντας αυτά τά λόγια, ή άτυχη γυναίκα, άφησε κάτω τó παιδι της και στάθηκε μπρός του άμίλητη γιά μιά στιγμή. 'Επειτα γόντισε στά πόδια της, τó φίλησε γιά τελευταία φορά και τού έλετε με σιγανή φωνή :

— Στο δωμάτιό μου—άκούξ, Ρογήρε;—στό δωμάτιό μου, πίσω απ' τήν είκόνα της Παναγίας, ύπασει ένα μαχαίρι, τó μαχαίρι τού δολοφόνου τού μαρκησιού Βάζα. Μ' αυτό θέλω να εκδικηθής και τούς δύο μας!...

Τά χέρια της ελύθησαν και τó πρόσωπό της κέρωσε με μάς. Θέλησε να σηκωθεί, αλλά τήν ίδια στιγμή αισθάνθηκε μιά τρομερή αδυναμία σ' όλο τó σώμα της κ' έπεσε κάτω με τά μάτια άνοιχτά, χωρίς να σάλεψη πιά.
'Η Μαρία Στοάστ με τó πρόσωπο μουσκεμένο απ' τά δάκρυα έγευε από πάνω της, τήν έφίλησε στό μέτωπο κ' έπειτα πλήρωσε τó μάγουλό της στό μούσκελοτο στόμα της, από τó όπόιο δέν αισθάνθηκε να βγαίνει καμιά πνοή. 'Εβαλε τó χερι στην καρδιά της, να κ' εκείνη της φάνηκε πός ελχε σταματήσει.
— Πέθανε ή δυστυχισμένη!... έτραυλίσε. 'Αγαπούσε πολύ τόν άνδρα της και πηγε να τόν άνταμώση!...

— Μεγαλειότατη, φώναξε ó δούξ Γιάζης, άς φύγομε απ' αυτό τó δυστυχισμένο σπίτι πού εινε γεμάτο συμφορές. Λογαξέ, πές να μάς έτοιμάσουν άμέσως τά όλογο!
'Ο μικρός Ρογήρος στεκόταν παρώμερα δρόθος κ' ήταν κατάχλιμος. Δέν έβλασε, αλλά μιά σκοτεινή θλίψη έσπίαζε τó παιδικό πρόσωπό του. Τά στεγνά μάτια του πού ελχαν μεγαλώσει από τήν άγωνία, κίταζαν μιά πός τó άμυγχο σώμα της μητέρας του και μιά πός τó άνοιγμένο παράθυρο.
('Ακολουθεί).